

Publicerad 2011-05-06 19:49 av jag?

martyrens gåva

Blod droppar emot ett golv av stål,
Slag ifrån järnrör och knogar.
Märken över kroppen ifrån glödande kål,
Förståndet slits upp i dess fogar.

Sinnet flyr smärtan och de hårda slagen,
Tar tillflykt på platser av lycka och frid.
Tar skydd under minnet av den stolta dagen,
Då han skänktes titeln martyr för all tid.

Han hyllades och de sjöng lovord i hans ära,
Ty han skulle offra sig för den ende guden.
Men när han väl stod i planet och paradiset var nära,
Så blev han på himmelresan bestulen.

Bomben runt hans midja bar ett tomt batteri,
Och in i en bil blev han av ISAF inpressad.
Med säck över huvet togs han till ett slakteri,
Där han om deras allvar brutalt blev förvissad.

Sinnet slits åter tillbaka till verkligheten,
För kroppen kräver all uppmärksamhet.
Vattnet emot ansiktet sköljer bort lojaliteten,
Och han spottar ut vart enda ord som han vet.

Vattnet släpper greppet om hans värkande lungor,
Liksom han släppte greppet om sin trofasthet.
De för honom iväg medans han talar i tungor,
Till en ensam cell där tystnad tystar verklighet.

Tårar rinner ur ögonen likt ett skinn fullt med sår,
Är det det här som är guds tack till sin hjälte?
Dagarna blir till veckor som till månader blir år,
Han klarar ej mer och söker tillflykt i sitt bälte.

Det hänger nu i taket med snaran i topp,
Likt en flagga av förtvivlan och missmod.
Skakningarna flödar igenom hans kropp,
Och förångar varje droppe av livsmod.

Tar sitt sista steg emot snaran upp till stolen,
Med återfunnen stadga och med en blick utan liv.
Ber sin sista bön om den gudomliga nåden,
Och tar sedan emot silentium ett sista kliv

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren jag? med Poeter.se id #33677 innehar upphovsrätten